

Praha, 12.květen 2013, 9 hodin ráno. Na startu Pražského mezinárodního maratonu se zcela na konci zhruba desetitisícového davu běžců z celého světa chvěje nervozitou osamocený běžec. Uvolnění běžci z Japonska se vesele fotí, on řeší, jak nahradí členku, o kterou vlastní blbostí přišel při odevzdávání batohu v technickém prostoru. Bez členky nebo šátku ještě neběžel, navíc je neplánovaně teplo (on celý v černém a neletním), do toho nechce naskočit aplikace v mobilu, která by ho měla tak trošku řídit, aby nejancil nebo se neloudal. Tu aplikaci bude ladit ještě dva kilometry, a zprovozní ji až v momentě, kdy bude vbíhat na Karlův most, který je jen jednou jedinkrát v roce uzavřen pro turisty - právě jen druhou květnovou neděli patří pár desítek minut pouze běžcům. 42 kilometrů a 185 metrů. Maraton. Poprvé. V nohách od ledna zhruba tři stovky kilometrů, nejdelší trénink 27 kilometrů, bolesti v oblasti pravé kyčle trávající už několik týdnů. Přesto běží a má tři cíle. Neumřít. Nevzdat. Doběhnout pod pět hodin. A jeden sen. Doběhnout pod 4 hodiny. Blázen je to.

Trasu celkem zná, před pěti týdny tady běžel půlmaraton, jen některé pasáže musí dát dvakrát. Pak dal už jen Bakovský půlmaraton a teď si užívá špalíry fanoušků podél trati. Nádhera. Hlava vypíná, hudba ve sluchátkách je jen kulisou, do desátého kilometru se cítí velmi dobře a i čas jeho pocit potvrzuje. Užívá si to. Ještě v půlce trati to jde, začíná si pohrávat s myšlenkou času pod čtyři hodiny. Splnění snu. Ale není naivní a hloupej a umí si spočítat, že tohle tempo celou dobu neudrží a že si ještě prožije muka. Je slunečno a houbičky namočené vodou drží v ruce snad každý běžec; náš běžec navíc musí, protože jinak by si neměl jak ze zvětšujícího se čela otírat pot. Pak se před očima mihne transparent, který zpočátku jako nováček mezi maratonce neumí vyhodnotit: Maraton začíná až na třicátém kilometru, stojí na něm - a on si uvědomuje, že takhle dlouho a daleko ještě neběžel. Ale davy běžců a diváků kolem ho ženou dál, byť síly dochází a kilometrový průměr hlášený aplikací v mobilu hlásí stále vyšší čísla. Přichází čas se proklínat, ale i zatnout zuby a táhnout.

O tom, že ten transparent měl pravdu, už pár desítek minut ví. Kilometrovníky podél cesty někdo schválně posunul dál od sebe. Tělo jede na nouzový režim, ve sluchátkách se někdo snaží něco hrát a zpívat, k příjemci to nepřichází, Společně s dalšími běžci se vyhýbá sanitě, která nakládá běžkyni, která na sluníčku zkolabovala. Pít, pít, hodně vody, houbičky na krk. Nohy jedou v robotickém tempu, ale ten robot jako by pomalu potřeboval nové tužkové baterky. Červená kontrolka ještě nesvítí, ale zelená barva je už zcela neoddiskutovatelnou minulostí. Stále častější je pohled na hodinky. Vždy komplikaná hlava je sice vypnutá, ale jako neodbytné nouzové hlášení se do ní vkrádá nová obava: jestli to teď doběhnu za 4 hodiny a jednu vteřinu, nepřežiju to. S posledními zbytkami sil a pohledem upřeným na hodinky vbíhá do cílové rovinky

3:59:27. První maraton v životě. - Naše Kosmonosy

Napsal uživatel David Odnoha
Čtvrtek, 16 Leden 2014 06:38

v Pařížské ulici.

Ostatní kolem mě si ten doběh užívají. Tleskají, radují se, zdraví se s fanoušky. Já ne. Oči mám nalepené na hodinkách a vím, že to bude o kousek. Cílem na Staroměstském náměstí probíhám v čase 3:59:27 hod. Nevím, co se bude dít v následujících vteřinách a minutách. Jen zjišťuju, že nejhorší je se zastavit a pak normálně jít. Nemůžu normálně jít. Dostávám medaili a jakoby zdálky slyším, že na startu je letos asi 1200 nováčků, ale že ti ještě v cíli asi být nemohou. Jsem tady, já už jsem tady, chce se mi křičet, ale jsem rád, že dýchám. Za pár desítek vteřin mám ale jasno. Za rok se sem na maraton vrátím.

david.odnoha@seznam.cz